

Vendsyssels Egnsteater gør opmærksom på, at efter at have drøftet spørgsmålet med Hjørring og Hirtshals Kommuner og Nordjyllands Amt, som er de økonomiske garanter for teatret, har man indgået en 2-årig aftale om økonomien for at sikre arbejdsro på teatret. Og så skriver man videre, at meddelelser om ændringer i refusionsprocenten fører lige lukket tilbage i usikkerheden. Der skal gennemføres nye forhandlinger uden nogen garanti for et brugbart resultat, arbejdsklimaet midt i teatersæsonen bliver givetvis påvirket i uheldig retning, og man risikerer at måtte aflyse indgåede kontrakter osv. Det kan ikke være rimeligt, at man skal arbejde på den måde.

Nu er jeg altså ikke valgt i Nordjylland, men i Århus; men også jeg har modtaget materialet fra Århus, nemlig en kopi af det brev, som Århus Magistrats 4. afdeling har sendt til kulturministeren, og som jeg er sikker på at det har glædet kulturministeren at modtage. Jeg er ligeledes bekendt med, at kulturministeren – vistnok under gårs dato – har indbudt Kommunernes Landsforening og Københavns, Frederiksberg og Århus Kommuner til en drøftelse af situationen. Dette møde skal finde sted i overmorgen, og det var det, der indledningsvis fik mig til at sige, at jeg har et vist håb og visse forventninger om, at man kan forhandle sig frem til en løsning, som gør, at de intentioner, som ministeren, regeringen og vi alle sammen har med lovforslaget, kan opfyldes; men at det måske ad forhandlingsvejen kan ske på en lidt anden måde.

Det er i denne glade forventning, vi tilsiger vor hjælp i udvalgsarbejdet.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg kan godt forstå, at stoffet er svært, og jeg kan også godt forstå, at nogle af ordførerne derfor har vanskeligheder med at holde lovforslaget adskilt fra en udmelding af en refusionsprocent. Det er ærlig snak. Nogle ordførere er helt nye, og nogle er nye på området.

Mit udgangspunkt for dette lovforslag er såmænd en stille undren over, at tidligere regeringer har vedtaget et lovforslag med procenter og faste budgetter; og værsgo, flikflak, op og ned med den procent år efter år. Jeg har faktisk syntes, det har været helt uacceptabelt. Det er gået op og ned, også under de regeringer, som fru Ester Larsen har siddet i, og derfor synes jeg, det er vigtigt, at vi nu får styr på tingene.

I den sæson, vi kender til, havde vi en procent på 48. Nu er der det specielle ved teatre, at deres

sæson ikke følger finansåret, og det gør, at det en gang imellem er lidt svært at forstå, hvad det er, man melder ud med.

Jeg ønskede ved nytårstid, at man kunne planlægge stille og roligt, lave aftaler og gøre alt det, der er nødvendigt for at lave kulturlovgivning, så man kunne lave en kulturaftale, der ikke er præget af tilfældigheder. Jeg meldte ud, at jeg meget gerne ville arbejde for, at procenten også skulle være 48 næste år, indtil Folketinget besluttede at revidere teaterlovgivningen, og det løfte har jeg holdt.

I foråret regnede vi meget nøje på, hvordan budgettet for finansloven i 1995 skulle være, hvis vi oven i købet skulle have en stigning, så til dem, der måtte være nervøse, må jeg sige: Der bliver ikke tale om et fald, der er ikke tale om besparelser; der er tale om en 4 pct.s stigning på teaterbudgetterne i forhold til det, vi har kendt tidligere. Der blev afsat flere penge på finansloven – til stor ærgrelse for nogle, men til stor glæde for bl.a. Socialdemokratiet og regeringspartierne – både i år og også til næste år.

Folketingets møder sluttede omkring grundlovsdag, og 14 dage derefter stiger der nye egnsteatre op – jeg siger ikke ud af den blå luft, men det var i hvert fald sådan, at den forrige regering ikke havde nogen jordisk chance for at ændre sine skøn. Folketingssamlingen var slut, og finansloven var ved at blive trykt.

Vi har som bekendt også haft et folketingsvalg, og vi har en god politisk tradition i dette land for, at man ikke træffer politiske beslutninger midt i en valgkamp, heller ikke den 1. september, selv om det står i en lov. Det gør man selvfølgelig i det øjeblik, en regering er på plads, og i det øjeblik, et nyvalgt Folketing er trådt sammen.

Jeg har brugt lidt tid på at forklare det her, fordi nogle af de indvendinger, der har været i pressen og er blevet fremsat her fra talerstolen, ikke rigtig passer på forløbet. Jeg har ønsket at fastholde en procent, jeg har ønsket, at der skulle være faste aftaler, og at der skulle være styr på budgetterne; jeg ønsker ikke tilfældigheder og slet ikke hovsaløsninger.

Jeg står i den situation, at der er fremsat et finanslovsforslag. Jeg kan tage kommunernes samlede budgetter og lægge tallene sammen, og så kommer jeg frem til 40 pct. Det har jeg meldt ud, og det står jeg ved. Der er altså flere penge på kontoen. Men det giver selvfølgelig en voldsom reaktion – ingen tvivl om det – bl.a. i Århus, som føler sig ramt. Det er også fuldstændig